

ประกาศ : รับสมัครลา

ให้กลายเป็นแนวเสนา
ด้วยเหล่าสาวสวยชำนาญงาน

แพรว

ลายรัก

11พฤษภาคม

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวกและเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

สภาวรรณคดี

พื ม ฬั คั ำ

สำนักพิมพ์

สุนทรียแห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๙๔๖

ลายร้าย ลายรัก

ผู้เขียน : แพรณัฐ

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม ๒๕๖๕

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4572-3

ราคา ๑๔๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาปนบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลภิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญสูง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย

บรรณาธิการเล่ม : อุมพร สกุลบัณฑิต

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท เยลโล่การพิมพ์ (๑๙๘๘) จำกัด

สถาปนบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาปนบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๓๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

ลายร้าย ลายรัก เป็นนวนิยายที่ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๕๒ กับสำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์ เกิดจากการที่ผู้เขียนได้อ่านคอลัมน์ในนิตยสารเล่มหนึ่งซึ่งเล่าถึงบริษัทรับแก้แค้นแฟนเก่าในต่างประเทศ เจ้าของบริษัทกับทีมงานจำเป็นต้องเก็บความลับของตนเองไว้ กันไม่ให้เป้าหมายที่ถูกแก้แค้นตามมาเอาคืน

ข้อมูลในนิตยสารเล่มนั้นมีน้อยมาก ทั้งยังไม่มีชื่อบริษัทหรือเว็บไซต์ให้สืบค้น ผู้เขียนจึงนั่งคิดต่อยอดเล่นๆ ว่าพวกเขาจะแก้แค้นเป้าหมายด้วยวิธีใด และจะหลบซ่อนตนเองแบบไหน การคิดเล่นๆ จึงกลายเป็นเรื่องใหญ่ถึงขนาดได้พลอตนิยายเรื่องนี้

ลายร้าย ลายรัก เป็นเรื่องของนางเอกกับเพื่อนรักอีกสามคน ซึ่งเป็นเจ้าของบริษัทหลบลายเสือ จำกัด ที่ลงทุนกระตุกหมวดเจ้าพ่อเสือผู้หญิงโดยไม่หวังเกรงอิทธิพล แต่เมื่อมาเหยียคนดังที่ไม่เคยยอมให้หลบลายรู้ตัวการใหญ่ มีหรือเขาจะยอมปล่อยเธอไป

ผู้เขียนขอขอบคุณสำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์ที่นำนวนิยายเรื่องนี้มา
นำเสนอในรูปแบบอีบุ๊ก โดยผู้เขียนได้ปรับสำนวนภาษาและข้อมูลบาง
เรื่องให้มีความเป็นปัจจุบัน แต่รายละเอียดและการดำเนินเรื่องยังคง
เหมือนในหนังสือที่เคยตีพิมพ์ทุกประการค่ะ

แพรวรัฐ

ศรีอยุธยา

บทนำ

สำหรับภาคินแล้ว การมางานแต่งงานในโรงแรมใหญ่กลางกรุง ช่างน่าเบื่อยิ่งนัก ถ้าทำได้เขาอยากเดินออกจากงานตั้งแต่เดี๋ยวนี้ เพื่อไปทำสิ่งอื่นซึ่งมีประโยชน์กว่าการติดแหง็กอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมายที่เอาแต่ประโคมเครื่องเพชรมาประชันและพูดจาอวดรวยเกทับกันไปมา หากไม่ใช่เพราะบิดามารดาของเจ้าสาวเป็นเพื่อนเก่าแก่ของบุพการีผู้ล่วงลับ ชายหนุ่มคงปฏิเสธไปเหมือนเช่นทุกงาน

โชคดีที่น้อยคนจะกล้าเข้ามาคุยกับภาคิน คำว่า ‘เจ้าพ่อ’ ซึ่งคนทั่วไปและสื่อต่างๆ เรียกเขาเป็นเหมือนฉายานต์ชั้นดี ชายหนุ่มจึงไม่ต้องทนฟังเรื่องไร้สาระพรรค์นั้นตลอดเวลา แต่บางครั้งเขาก็เลี่ยงไม่ได้

ร่างสูงใหญ่ยืนอยู่ในวงสนทนา ซึ่งประกอบด้วยข้าราชการระดับสูงของกระทรวงตั้งสองคนที่คุ้นเคยกับภาคินดีและภรรยาของพวกเขา ดวงหน้าค้ำลมแดดเรียบเฉย ซ่อนความเบื่อหน่ายที่ต้องฟังคุณหญิงทั้งสองผลัดกันเล่าถึงความร้ายของตระกูลเจ้าบ่าวเจ้าสาวซึ่งถือเป็นคู่วิวาห์

ระดับข้างชนข้าง สมกันราวกับกิ่งทองใบหยก ทั้งที่ข่าวซุบซิบในวงสังคมต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันถึงความเจ้าชู้ของเจ้าบ่าวซึ่งจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน ภาคินยังเคยเห็นเจ้าบ่าวคนติดตอไปใช้บริการอาบอบนวดของเขายู่เนืองๆ ทั้งยังรับเลี้ยง 'เด็ก' ของเขาบางคนเป็นเรื่องเป็นราวเสียด้วยซ้ำ

ดวงตาเฉยเมยมองห้องจัดเลี้ยงที่ได้รับการตกแต่งอย่างหรูหราและฟุ่มเฟือย ทุกสิ่งล้วนเป็นสีชมพูหวาน แม้แต่เค้กแต่งงานแสนอลังการซึ่งทางโรงแรมออกข่าวว่าเป็นเค้กวิวิธขนาดสูงที่สุดระดับนั้นๆ เจ้าของสถิติกินเนสส์บุ๊ก รวมทั้งตุ๊กตาเจ้าบ่าวเจ้าสาวซึ่งตระกองกอดกันบนยอดเค้กเพิ่มความหวานให้ตลบอบอวลไปทั่วจนภาคินมั่นใจว่าเขาคงเบื่อสีชมพูไปอีกนาน

ชายหนุ่มลอบถอนใจโล่งอกเมื่อไฟในห้องจัดเลี้ยงหรี่ลง พิธีกรชื่อดังในวงการบันเทิงกล่าวต้อนรับแขกผู้มีเกียรติและเชิญเจ้าบ่าวเจ้าสาวขึ้นเวที หลังจากพิธีการทั้งหมดสิ้นสุด ภาคินจะได้กลับบ้านเสียที

ทุกสิ่งสมบูรณ์แบบไปเสียหมด ขบวนนางฟ้าตัวน้อยในชุดสีชมพูโปรยดอกไม้นำเจ้าบ่าวเจ้าสาวขึ้นเวทีอย่างงดงามไร้ที่ติ คู่ตบนาหงษ์ยืนเด่นหน้าฉากหลังซึ่งเป็นเค้กวิวิธสูงลิ่วกลางซุ้มดอกไม้ที่จัดขึ้นเป็นพิเศษ เสียงประกาศนำต้นตั้นตั้นของพิธีกรซึ่งเชิญให้ชมพรเสนาเทศน์ที่มาแห่งความรักของคนทั้งคู่ก็ดังดูใจไม่แพ้กัน

เพลงรักเพราะพริ้งดังขับคลอภาพของเจ้าบ่าวเจ้าสาวตั้งแต่เด็กจนโต ตามด้วยรูปคู่ฝีมือช่างภาพสตูดิโอตั้งภาพแล้วภาพเล่ากลางกรอบหัวใจเรียกรอยยิ้มชื่นชมจากคนทั้งงาน และเป็นเช่นนั้นไปอีกนาน

จวบจนกระทั่ง...

พื้นสีชมพูหวานบนจอภาพถูกแทนที่ด้วยสีดำสนิท ก่อนตัวหนังสือสีน้ำเงินสดบนพื้นลายเสือโคร่งจะผุดขึ้น แล้วกะพริบวูบวาบพร้อมกับ

เสียงดนตรีชวนตื่นตื่น

‘เซอร์ไพร์ส!’

แขกในงานต่างยิ้มกว้าง เชื่อกันว่าเจ้าบ่าวหรือเจ้าสาวต้องการสร้างความแปลกใจให้อีกฝ่ายหนึ่ง ตรงข้ามกับสองหนุ่มสาวที่จ้องหน้ากันด้วยความงุนงง และพิธีกรซึ่งรีบเปิดสคริปต์หาข้อมูลที่อาจพลาดไปอย่างเล็กน้อย

ภาคินยันหัวคิ้วเมื่อเห็นปฏิกิริยาของคนบนเวทีตามประสานางสังเกตุ ตรัยและดอมผู้ติดตามของเขากวาดตามองรอบกายด้วยความระแวงระวัง

ตัวหนังสือสีน้ำเงินเด่นเลื่อนหายไป สิ่ง que ทุกคนเห็นต่อมาเป็นภาพเคลื่อนไหวของเจ้าบ่าวกับเจ้าสาวซึ่งกำลังรับประทานอาหารเช้าอย่างชื่นมื่นในภัตตาคารแห่งหนึ่ง ภาพตัดไปเป็นเจ้าบ่าวในเครื่องแต่งกายเดิมกอดจูบกับสาวสวยปริศนาด้วยความเร็วร้อนในสถานที่ที่พยายามราตรี ตามด้วยภาพเจ้าบ่าวระเริงรักกับสาวอีกคนในรถยนต์คันหรูหน้าคฤหาสน์ใหญ่ และอีกหลายเหตุการณ์คล้ายคลึงกันของเจ้าบ่าวกับหญิงสาวอีกหลายนางต่างวัน ต่างวาระ อย่างไม่มีที่ท่าว่าจะจบสิ้น

เสียงฮือฮาของผู้ชมดังขึ้นเท่าทวี ทว่ามีอีกเสียงหนึ่งที่กรีดแหลมดังยิ่งกว่าด้วยความโกรธจัด

“คุณทำแบบนี้กับฉันได้อย่างไร ไหนบอกว่าเลิกกับแม่พวกนั้นแล้วไปล่ะ!” ผู้หญิงซึ่งควรมีความสุขที่สุดในวันนี้ตวาดกร้าวขณะภาพบนจอยักษ์ยังคงฉายต่อไป

“ผม...ผมเลิกแล้วจริงๆ ที่คุณเห็นนั่นมันภาพเก่าตั้งแต่สมัยไหนไม่รู้”

เจ้าบ่าวบอกละล่ำละลัก ท่ามกลางความเงิบกริบของแขกเหนือที่

ตั้งใจจับทุกถ้อยคำยิ่งกว่าดูละครหลังข่าว ญาติของทั้งสองฝ่ายและเจ้าหน้าที่โรงแรมซึ่งเริ่มตั้งสติได้กรูขึ้นมาบนเวทีเพื่อห้ามทัพ

“โกหก! วันที่ในวิดีโอโชว์ออกมาทันทูว่าเพิ่งไม่กี่วันนี่ด้วยซ้ำ”
เจ้าสาวแหวัดใส่เสียงเซียว เธอถอยอย่างรังเกียจทันทีที่เจ้าบ่าวก้าวเข้ามาใกล้ “อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ว่าคุณทำอะไรไว้ที่ไหนบ้าง ฉันมันโง่เองที่คิดว่าคุณเปลี่ยนแปลงได้ ต่อจากนี้ไปฉันจะไม่เชื่อคำแก้ตัวพล่อยๆ ของคุณอีกแล้ว เราจบกันแค่นี้แหละ!”

“ไม่จริง ผมถูกใส่ร้าย ต้องมีคนจัดฉากแก่ล้งผมแน่ๆ คุณต้องเชื่อผมนะที่รัก ผู้หญิงพวกนั้นไม่มีค่าอะไรกับผมเลย ผมมีคุณแค่คนเดียว”
ชายหนุ่มทำท่าจะพลาบต่อไปอีกนาน

เจ้าสาวหรีตตามองว่าที่สามีอย่างหมดความอดทน โดยไม่ให้เขาตั้งตัว เธอพุ่งหมัดอัปเปอร์คัตไปที่ปลายคางของชายหนุ่มเต็มแรงจนร่างสูงหน้าหงายท่ามกลางเสียงอุทานของคนทั้งงาน

“ฉันทนฟังคุณมานานแล้ว พอทันที คุณจะไปตายที่ไหนก็ไป!”

หญิงสาวถกกระป๋องยาวกรอมเท้าของชุดแต่งงานขึ้น เซ็ดหน้าเดินผ่านโต๊ะวางเค้กซึ่งถูกรายล้อมด้วยกลุ่มคนที่กำลังอ้าปากค้างอย่างไม่เชื่อสายตา

“เดี๋ยวลิที่รัก กลับมาก่อน!” เจ้าบ่าวลูกลีลุกลนแหวกวงล้อมมนุษย์บนเวทีตามไป มือสองข้างกุมหน้าซึ่งมีเลือดกบปากชวนหวาดเสียว

แต่แล้ว...ร่างของชายหนุ่มพลันเซถลาไร้ทิศทางราวกับสะดุดอะไรสักอย่างเข้าเต็มเปา เขายกมือไหว้คว่ำอากาศอันว่างเปล่า ก่อนจับยึดบางสิ่งไว้ได้อย่างมั่นคง

เสียงหวีดร้องดังยิ่งกว่าทุกครั้งก้องไปทั่วทั้งห้องด้วยความตื่นตระหนก เจ้าบ่าวแหงนมองสิ่งซึ่งเขาฉวยไว้ ก่อนอ้าปากค้างเมื่อเห็นว่ามัน

คืออะไร

เค้กวิวาร์สูงลิบลิ้มครึ้นทับร่างชายหนุ่มจนนอนแผ่หลาหมดสภาพ กลางเวที มือที่จับยึดผ้าปูโต๊ะไว้เมื่อครู่แบออกอย่างหมดคราบ คีระซึ่ง โพล่ออกมาเพียงเล็กน้อยมีตุ๊กตาคู่แต่งงานกระเด็นปักอยู่พอดีบอดี ท่ามกลางกองครีมสีชมพูหวานอันแสนสกปรก

ภาคินนึกหน้ากับภาพที่เห็น ชายหนุ่มไม่รู้ว่าควรส่งสารคู่บ่าวสาว และครอบครัว หรือจะขบขันบทเรียนซึ่งเจ้าบ่าวควรได้รับดี แต่ไม่ว่า อย่างไรเหตุการณ์นี้ก็ไม่น่าเกิดในวันที่ทุกคนควรมีความสุขด้วยกันทั้งสิ้น นัยน์ตาคอมกริบจับจ้องความซุลมุนบนเวทีเมื่อเจ้าบ่าวถูกแซะออก จากกองเด็กขนาดมทึ่มในสภาพทุลักทุเล สีหน้าของทุกคนบนนั้นเต็มไป ด้วยความเคร่งเครียด... ยกเว้นใครคนหนึ่ง

ภาคินเพิ่งมองหญิงสูงวัยในชุดสูทของพนักงานโรงแรมที่ยืนดู เหตุการณ์อยู่ตรงขอบเวที รอยยิ้มบนใบหน้า ผมมวยเกล้าตั้ง และ แว่นตารอบหนา บ่งบอกความชราและบุคลิกคร่ำเคร่งของเธอ

สิ่งที่สะตูดใจชายหนุ่มอย่างยิ่งคือดวงตาวาวใสราวกับเด็กซึ่งเต็น ระริกมีชีวิตชีวา ประหนึ่งเจ้าตัวกำลังถูกออกถูกใจจากความซุลมุนตรงหน้า ไม่เหมือนนัยน์ตาของคนสูงอายุแม้แต่น้อย

เสียงฮือฮาของผู้คนในห้องดังขึ้นอีกหน ภาคินละความสนใจจาก หญิงสูงวัยมาจับจ้องสิ่งที่เห็นบนจอขนาดใหญ่ซึ่งตัดภาพจากเจ้าบ่าวกับ สาวมากหน้าหลายตา เป็นรูปการ์ตูนสื่อโคร่งตัวโตที่ถูกมือยักษ์กระซากล ายบนตัวออกไปจนเกลี้ยง

ก่อนตัวหนังสือสีน้ำเงินสดจะกระแทกเสื่อหน้าเหยตัวนั้นให้กระเด็น หลุดจ่อ

‘เคยไหม...ที่คุณอยากลบลายของเสียเลวๆ ซึ่งทิ้งคุณไป
ถ้าคุณไม่กล้า...เราจะลบลายเสียให้คุณเอง!’

ภาคินขมวดคิ้วกับถ้อยคำปรีศนาชั้น แล้วข้อความต่อมาก็ปรากฏ
ขึ้นโดดเด่นอยู่บนจอเช่นนั้นก็เห็นนาน

‘บริษัทลบลายเสีย จำกัด...ความแค้นของคุณ คืองานของเรา!’

ลบลายเสีย

๑

“Cheers!”

แก้วแชมเปญสีใบบนกระทบกันดังก๊อง แล้วเจ้าของแก้วทั้งหลายก็จับเครื่องดื่มแห่งความสำเร็จนี้ร่วมกันด้วยความภาคภูมิใจ

“ในฐานะซีอีโอของบริษัทหลายสื่อ ดิฉันขอขอบคุณพวกคุณทุกคนที่ทุ่มเทพลังกายพลังใจจนงานใหญ่ชิ้นล่าสุดของเราประสบความสำเร็จอย่างงดงาม”

สาวสวยร่างระหงซึ่งนั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะประชุมติไซ์นั้แกก่กล่าวด้วยท่าทางมาดมั่นสมบุคลิก ใบหน้าโฉบเฉี่ยว เรือนผมดัดสลวยรับกับแจ็กเก็ตราคาแพงสุดเบรียรวราวกับหลุดออกมาจากนิตยสารแฟชั่นต่างประเทศ

“งานนี้ไม่ใช่แค่สำเร็จธรรมดานะคะคุณอัญญาเรศ ในแง่ของการประชาสัมพันธ์ ดิฉันถือว่าเราประสบความสำเร็จเกินคาด เรียกว่าเป็นงานทอล์กออฟเดอะทาวน์ทีเดียวค่ะ”

สตรีร่างเล็กบางเจ้าของตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดในชุด

เดรสสีหวานยิ้มกว้าง เธอเปิดแฟ้มเล่มหนาซึ่งรวบรวมข่าวเกี่ยวกับบริษัทให้ที่ประชุมดู

“ที่ผ่านมาข่าวของบริษัทเราถูกพูดถึงในโซเชียลมีเดียอยู่บ้าง แต่หลังจากงานแต่งงานเมื่อคืนวานชื่อของบริษัททลบลายเลือกก็ได้ขึ้นอันดับหนึ่งในเทรนด์ทวิตเตอร์ หนังสือพิมพ์ และรายการโทรทัศน์ช่วงไพรม์ไทม์ ออกข่าวหลายช่องเลยล่ะ แล้วตอนนี้ศิลปินที่มีแขกในงานแต่งงานกันเอาไว้ก็กลายเป็นไวรัลฮิตในติ๊กต็อกไปแล้วด้วยล่ะ”

“คุณนลินพูดถูกครับ”

ผู้อำนวยการฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศซึ่งเป็นชายหนุ่มร่างสะอืดสะอองหนึ่งเดียวในห้องฟังก์ชันระดับสูงนี้ เลื้อยเขี้ยวตัวลายสกอตแดงบนพื้นขาวกับกางเกงผ้ามันซาเดฟสีดำสนิทเหมือนเนกไท ช่างขัดกับใบหน้าเครื่องขริมราวฟ้ากับเหว

“แหล่งข่าวที่เคยให้ข้อมูลเรื่องเจ้าบ่าวพากันโทร. เมาร์ท เอ๊ย! โทร. มาเล่าวีรกรรมของบริษัทเราโดยไม่รู้ตัวผมทำงานที่นี่ เขาจำภารกิจก่อนหน้านี้ของเราได้ด้วยครับ โดยเฉพาะเกมปาทุเรียนออนไลน์กับเอ็มวีในยูทูป”

คำพูดของลลิตสร้างรอยยิ้มบนใบหน้าของผู้บริหารใหญ่อีกสามคน ยามนี้ถึงปฏิบัติการที่ผ่านมาของพวกเขา ทั้งเรื่องไฮโซหนุ่มซึ่งแฟนเก่าของเขาว่าจ้างพวกเธอให้แก้แค้น หลังฝ่ายชายนอกใจไปมีภิกเป็นสาวที่พบทางอินเทอร์เน็ต หน้าเหยงๆ ของชายหนุ่มจึงถูกนำไปใส่ในเกมปาทุเรียนออนไลน์โดยจะมีเสียงร้อง ‘ผมมันเลว’ สลับกับ ‘ผมมันชั่ว’ ทุกครั้งเมื่อผู้เล่นขว้างทุเรียนโดนตรงแสบหน้า จนเป็นเกมที่ได้รับการดาวน์โหลดสูงสุดในรอบปี และเป็นไวรัลยอดฮิตที่ใครๆ ก็ต้องเคยเห็น

นอกจากนี้ยังมีนักแต่งเพลงที่สลับรักแฟนสาวด้วยเหตุผลที่ว่า

สาวเจ้าไม่เอาใจ บริษัทหลายเสียจึงตัดแปลงเพลง “รักเธอคนเดียว” ที่เขาเคยแต่งให้อดีตคนรักมาทำมิวสิกวิดีโอเพลง “รักตัวเองนะสิ” เพื่อประกาศความเห็นแก่ตัวของเขาลงในยูทูปจนเป็นเพลงฮิตยิ่งกว่าต้นฉบับเสียอีก ไม่นับปฏิบัติกรแก้แค้นผู้ชายเลวๆ อีกมากมายตลอดระยะเวลาแปดเดือนที่ผ่านมาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งบริษัทเป็นทางการ

“ดิฉันมั่นใจจะว่านับจากนี้ยอดจองแพ็คเกจบริการแก้แค้นของเราต้องเพิ่มขึ้นแน่นอน” นลินยิ้มอย่างกระตือรือร้น “อันที่จริงแล้วเราน่าจะใช้ข่าวนี้เปิดตัวบริษัทอย่างเป็นทางการเสียทีนะคะ ดิฉันเห็นทางที่จะพรีอาร์ได้ตั้งหลายอย่าง รับรองว่างานปังๆ จะเข้ามาอีกเพียบ เราอาจจะขยายบริการรับแก้แค้นให้ผู้ชายบ้างก็ได้ ไม่จำเป็นต้องรับเฉพาะลูกค้ายู้อิงกับแอลจีบีที (LGBT) เหมือนเคย”

“ดิฉันไม่เห็นด้วยค่ะ ยู้อิงกับแอลจีบีทีไม่ได้รับความรับผิดชอบเหมือนพวกผู้ชายเสียหน่อย” อัญญาเรศค้านทันทีทันควัน กลุ่มบุคคลผู้มีความหลากหลายทางเพศที่เธอเน้นมักเป็นสาวประเภทสองและชายหัวใจหญิง “อีกอย่างเราเปิดเผยตัวไม่ได้หรอก เหตุผลที่เราประสบความสำเร็จก็เพราะไม่มีคนรู้จักเรา เราเลยทำงานได้สะดวก แต่ถ้าเมื่อไหร่มีคนรู้ว่าพวกเราเป็นใคร เราจะแทรกซึมเข้าไปจัดการเป้าหมายไม่ได้อีก”

“ดิฉันเห็นด้วยกับคุณอัญญาเรศ” สาวผมซอยสั้นที่นั่งเยียบกริบมาตลอดการประชุมเอ่ยขึ้น “เรื่องของพวกเราคควรเป็นความลับต่อไป เพราะงานนี้ถึงจะได้เงินดีก็จริง แต่ก็สร้างศัตรูไว้มาก ถ้ามีคนรู้ นอกจากเราจะทำงานไม่สะดวกแล้ว อาจตกอยู่ในอันตรายอีกด้วย”

“ผมก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน ผมเป็นฝ่ายรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของเป้าหมายทุกคน จึงรู้ว่าเราตกอยู่ในความเสี่ยงมากแค่ไหน” ลลิตหมุนแหวนทับทิมเม็ดปั้งที่นิ้วเล่นอย่างเคร่งเครียด

“พวกคุณอยากให้เราอยู่เป็นเงาแบบนี้ตลอดไปหรือคะ” นลิน
นินหน้า

“ถึงจะเป็นเงา แต่ธุรกิจของเราทำอะไรได้เป็นกอบเป็นกำนี่คะ”
อัญญาเรศย้อน “ไม่เชื่อลองถามผู้อำนวยการฝ่ายการเงินของเราดูก็ได้...
ว่ายังไงคะคุณศรุตตา”

สาวผมซอยสั้นพยักหน้ารับ แล้วเปิดแฟ้มสรุปผลทางการเงินอย่าง
คล่องแคล่ว

“ผลประกอบการในไตรมาสที่ผ่านมาอยู่ในระดับดีมากค่ะ เรามี
รายได้เพิ่มขึ้นจากไตรมาสแรกเกือบสองเท่า และมีแนวโน้มว่าจะสูงขึ้นอีก
ในไตรมาสนี้ ดิฉันเห็นยอดสั่งจองแพ็คเกจต่างๆ ที่ฝ่ายการตลาดของคุณ
คุณนลินรวบรวมไว้ ไม่นับลูกค้าที่น่าจะเพิ่มขึ้นหลังเห็นข่าวงานแต่งงาน
เมื่อคืนวาน แค่นี้ก็รู้แล้วว่าเราไม่จำเป็นต้องประชาสัมพันธ์บริษัทเพิ่ม”

ดวงตาทุกคู่กลับมามีจ้องนลินอีกครั้ง หมิงสาวขมวดคิ้ว ถอนใจ
รับความพ่ายแพ้อย่างยอมจำนน

“อย่าเสียใจไปเลยคะคุณนลิน ดิฉันรู้ว่าคุณอยากใช้ความสามารถ
ทางการประชาสัมพันธ์ที่คุณเรียนจบมาโดยตรง แต่แค่คุณทุ่มเทให้บริษัท
มาตลอดก็ยอดเยี่ยมแล้ว ลูกค้าส่วนใหญ่ของเรามาจากคุณ และไอเดีย
ที่คุณให้แทรกชื่อบริษัทกับสโลแกนลงไปในทุกผลงานก็เป็นการประ
ชาสัมพันธ์ที่ดีมาก เพียงเท่านี้ทุกคนก็จำชื่อบริษัทเราได้หมดแล้วละค่ะ”

อัญญาเรศจับมือสาวหวานอย่างปลอบโยน ศรุตตาเลื่อนมือมากุม
ทับไว้อีกชั้นหนึ่ง จนนลินที่ถูกรุมปลอบน้ำตาคลอด้วยความซาบซึ้ง

“โอ๊ย อयर้องให้สิจ๊ะ แม่คนเจ้าน้ำตา” ลลิตลากเสียงยาวพร้อมกับ
โอบร่างบางไว้ด้วยท่าทางมีจริตจะก้านอย่างไม่ปิดบังอีก

“ตกลงว่าเราเลิกประชุมกันแล้วใช่ไหมเนี่ย” นลินหัวเราะออกมาทั้ง

น้ำตา

ดวงตาทุกคู่จับจ้อง ‘ประธาน’ ของที่ประชุมเซมิ่ง วงหน้าสวยเฉียว ยิ่งเคร่งขรึม ทว่านัยน์ตากลับเด่นระริกราวกับเจ้าตัวกำลังกลืนหัวเราะ ก่อนหญิงสาวจะยิ้มเจ้าเล่ห์

“ใช่ ฉันขอประกาศว่าเราปิดประชุมได้!”

ผู้บริหารสาวสามคนนั่งรายล้อมอยู่บนโซฟาแนวโมเดิร์นของ นักร้องแบบชื่อดังก้องโลกด้วยท่วงท่าผ่อนคลายเช่นเดียวกับทุกครั้งที่ การประชุมอย่างเป็นทางการสิ้นสุด ลลิตส่งแก้วน้ำส้มคั้นให้ประชาสัมพันธ์ สาว แล้วทรุดกายลงข้างเธอ

“ดื่มน้ำนางเอกเสียหน่อย จะได้รู้สึกดีขึ้นนะจะลิลลี่”

นลินพิมพ์ขอบคุณ รับน้ำส้มมาจิบด้วยสีหน้าที่ดีขึ้น จนคนในห้อง ยิ้มโล่งอก

“ฉันนี่แย่จริงๆ เลย ร้องให้อีกจนได้ พวกเธอคงไม่เบื่อฉันนะ”

“คิดมากเกินไป ตั้งแต่เด็กเธอก็ขี้แยแบบนี้ ถ้าเบื่อฉันคงเลิกคบเธอไป นานแล้วละ” อัญญาเรศเอ็ดเสียงแข็งอย่างอดไม่ได้ ดวงตาคมสวยกวาด มองเพื่อนรักทั้งสามซึ่งสนิทสนมกันมาตั้งแต่เรียนมัธยม

หลังจบมหาวิทยาลัย ทั้งสี่ร่วมกันก่อตั้งธุรกิจแรกในชีวิตด้วยความ กระตือรือร้น และแบ่งหน้าที่ตามความถนัดของแต่ละคน อัญญาเรศได้ รับการโหวตให้เป็นถึงซีอีโอ เนื่องจากเป็นเจ้าของความคิดตั้งบริษัทรับ แก่แค้นหลังถูกเพื่อนฝูงขอร้องให้ช่วยจัดการแฟนเก่าของพวกเขาตั้งแต่ สมัยเรียนจนชั่วซอง ทั้งยังเป็นมันสมองในการวางแผนฉีกหน้าเป้าหมาย อย่างแสนสันชนิตที่ไม่มีผู้ใดคิดได้เหมือนเธอ ที่สำคัญสำนักงานหรรษา บนอาคารพาณิชย์ย่านธุรกิจก็เป็นหนึ่งในมรดกตกทอดของครอบครัว

อัญญาเรศ หญิงสาวจึงเป็นทั้งมันสมองและนายทุนใหญ่ของบริษัทเลยที่เดียว

“เธอคงไม่โกรธที่พวกเราพูดกันตรงมากเวอร์ในที่ประชุมหรอกนะ” ลลิตวากเข้าเรื่องเดิมอีกครั้งด้วยความห่วงเพื่อน

“ไม่หรอก เราตกลงกันแล้วนี่ว่าจะทำตัวเป็นมืออาชีพในเวลางาน ฉันเข้าใจเหตุผลของพวกเธอทุกคน ฉันแค่อยากพรีอาร์ทบริษัทเราให้เป็นเรื่องเป็นราวกว่านี้เท่านั้นแหละ” นลินยิ้มบางๆ

“แต่เมื่อคืนเราก็คือเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์แล้ว เจ้าบ่าวเจ้าสาวเด่นดังกันอยู่แล้วทั้งคู่ ต้องขอบคุณเพื่อนเธอที่แนะนำลูกค้าดีๆ แบบนี้มาให้”

อัญญาเรศพยักยิ้มให้ประชาสัมพันธ์สาวผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดีเลิศไปเสียทุกวงการ นลินจึงสามารถหาลูกค้าซึ่งเกือบทั้งหมดมีฐานะร่ำรวย และบาระทำพอจะทุ่มเงินให้แก่การแก้แค้นแฟนเก่าที่ออกนอกกลุ่มนอกทางทั้งหลาย

“นี่ถึงวันนั้นแล้วก็ขำนะ ตอนที่เธอซัดขาอีตารัฐวุฒิจนล้มกลางเวทีพร้อมกับกองเค้กและเทียน เธอทำได้ยังไงนะอันย่า ไม่บอกกันก่อนเลย” นลินจับจ้องเจ้าของแผนการด้วยสายตาที่แข็งเคียวกับกับผู้ร่วมขบวนการคนอื่น

“ฉันเองก็ไม่ได้คิดจะทำแบบนั้นหรอก แต่กำลังหมั่นไส้คำแก้ตัวบ้าง พวกนั้น แล้วอีตารัฐวุฒิก็เดินผ่านมาพอดี เท้าฉันเลยยื่นออกไปเองโดยอัตโนมัติล่ะสิ ไม่คิดเหมือนกันว่านายนั้นจะดึงผ้าปูโต๊ะเค้กไปด้วย ฉันรีบหลบเกือบไม่ทันแน่ะ โชคดีที่เค้กไม่ล้มมาทางฉัน” อัญญาเรศเล่าด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ

“ดีที่ไม่มีใครเห็นเธอ ฉันกับยายหวานก็ระวังตัวกันแทบแยกกว่าจะแอบเข้าไปเปลี่ยนพริเซนเทศน์ได้ งานนี้ห็นจริงจิงๆ” นลินบ่นอุบ

“อันย่าปลอมตัวเป็นป้าครูฝ่ายปกครองแห่งง่าเสียนขนาดนั้น ใครจะไปสนใจล่ะ”

ศรุตอมยิ้ม ใบหน้าที่ปราศจากเครื่องสำอางจนเห็นแก้มเนียนใส กับผมซอยสั้นทำให้หญิงสาวดูอ่อนเยาว์ละม้ายเด็กซุกซนท่ามกลางกลุ่มเจ้าแม่แพชั่นอีกสาม

“น่าอิจฉาจัง พวกเธอได้ออกไปลุยข้างนอกด้วย แต่ฉันสิขูดอยู่คนเดียว ถ้าฉันได้ออกภาคสนามเป็น นาทาซา โรมานอฟฟ์ อย่างพวกเธอบ้างคงจะปังปรีเย่” ลลิตกะพริบตาวิบๆ อย่างพ้อฝัน

“อย่าดีกว่า ฉันว่าเธอใช้ความสามารถทางการเป็นโปรแกรมเมอร์ระวังหลังให้พวกเรา และคอยหาข้อมูลเป้าหมายแบบที่เธอถนัดมาเตรียมไว้ให้ก็พอแล้ว” อัญญาเรศรีห้าม

“ถูกต้อง เธอจำไม่ได้หรือไงว่าออกภาคสนามด้วยกันที่ไร เธอต้องเปลืองใจไปช่วยเป้าหมายล่อๆ จนเราเกือบเสียแผนตั้งหลายครั้ง อยู่เฝ้าบริษัทไปนี่แหละดีแล้วลลิตซี” ศรุตาสเสริมด้วยใบหน้าขบขัน

“ยายหวานผ่าซาก! ฉันบอกให้เรียกฉันว่าลิต้า ไม่ใช่ลลิตซี จำไม่ได้หรือ”

ลลิตค้อนปะหลับปะเหลือก คนถูกค้อนแคะกลับหัวเราะชอบใจ

“ชื่อลลิตซีก็เพราะดีออกนี่ เหมาะกับเธอจะตาย” นลินล้อเลียน

“อย่าหาทำ ฟังแล้วอย่างกับริดสีดวง” ชายหนุ่มทำหน้าที่ขะเขย่งจนทุกคนหัวร่อไม่หยุด

“ฉันว่าเราลองข่าวดีกันพอแล้วนะ ถึงเวลาต้องหาเงินกันต่อเสียที...” อัญญาเรศขยับทำนองให้ดูเป็นการเป็นงานขึ้น “ลูก้ารายต่อไปของเราเป็นใครหรือลลิตซี”

นลินหยิบแฟ้มเล่มบางที่อยู่บนสุดของกองเอกสารบนโต๊ะออกมาดู

ก่อนทำตาโตตื่นเต้น

“ลูกค้าของเราคนนี่เงินหนาไม่แพ้เคลที่แล้วเชียวละ ลิซซี่ เอ๊ย! ลิซต้า ตรวจสอบข้อมูลของเธอเพื่อความปลอดภัยและรับรองว่าเรารับงานได้แน่ จันทร. ไปนัดกับเธอไว้แล้วด้วย”

“เราจะได้เจอลูกค้าคนนี่เมื่อไหร่ ฉันอยากกระซากลายเลื่อของพวกผู้ชายซั่วๆ ออกมาจนหนไม่ไหวแล้ว” ซี้อีโอสาวภูมิ๋ไปมาอย่างกระหือ้นกระหือรีอ ดวงตาวาววับด้วยความนึกสนุกเหมือนทุกครั้งที่จะได้ตีโจทย์งานอันท้าทาย

นลินกระตุกยิ้ม “เธอก็ไม่ต้องรอนานหรอก เพราะลูกค้าคนนั้นจะมาพบเราในบ่ายวันนี้แหละ”

อัญญาเรศพิศมองลูกค้าคนล่าสุดอย่างพิเนิจพิเคราะห์ ผู้หญิงวัยสามสิบตอนต้นซึ่งนั่งตรงข้ามเป็นที่รู้จักกันดีในวงสังคม เพราะญาติาคือบุตรสาวเจ้าของบริษัทผลิตน้ำเมาอันดับต้นของประเทศ และเป็นดาวสังคมที่ออกงานไม่เว้นวันเลยทีเดียว

“ฉันเห็นผลงานชิ้นล่าสุดของพวกคุณแล้ว พวกคุณทำได้ดีมาก ไม่น่าเชื่อว่าเบื้องหลังของบริษัทหลายเลื่อที่ทุกคนกำลังพูดถึงก็คือพวกคุณนี่เอง”

แม้จะชม คนพูดกลับเซ็ดหน้าหยิ่งยโสประหนึ่งพูดกับคนใต้ปกครอง แถมยังปรายตามองสองสาวอย่างเหยียดๆ อัญญาเรศขมวดคิ้วไม่ชอบใจ แต่พยายามไม่คิดอะไรมาก

“เราต้องเก็บเรื่องของเราไว้เป็นความลับเพื่อความสะดวกในการทำงานค่ะ” นลินอธิบายด้วยท่าทางรำเรึงจนน่าฟัง

“พวกคุณมีกันแค่สองคนเท่านั้นหรือ” ญาติาคากวาดตาไปรอบห้อง

รับแขกของบริษัทหรรษาไม่ปิดบังความถูกต้อง

“เรามีทีมงานอีกหลายคนค่ะ แต่ข้อมูลและหน้าตาของพวกเขา ก็เป็นความลับเหมือนกัน” อัญญาเรศยิ้มเย็น ไม่ชอบใจไฮโซสาวท่ามาก ผู้ยิ่งขึ้น

ปกติแล้วหน้าที่พบลูกค้าเป็นของนลินกับซื่อโอสาวเท่านั้น ญาติคาก็ไม่เห็นเพื่อนอีกสองคนที่เหลือ แต่ถึงจะมีกันแค่สี่คนก็ไม่จำเป็นต้องบอกใครไม่ใช่หรือ เอาไว้ให้พวกเธอหาเงินได้เป็นกอบเป็นกำเสียก่อน จึงจะเริ่มคิดถึงการขยายกิจการต่อไป

“คุณญาติคาก็ไม่ต้องห่วงนะคะ ทีมงานของพวกเราทุกคนยินดีทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อช่วยแก้แค้นแทนคุณอย่างสุดความสามารถค่ะ” นลินรีบบรรองมันเหมาะหลังสัมผัสความตึงเครียดของเพื่อนรักได้

“ดี! เพราะฉันไม่ต้องการงานพินิจ ดาดๆ” ลูกค้าคนใหม่ยังคงวางท่าโดยไม่ใส่ใจปฏิกริยาผู้ใด

“ไม่มีคำพินิจ ดาดๆ สำหรับบริษัทหลายเสียค่ะ” อัญญาเรศได้กลับ กัดฟันท่องไว้ว่าลูกค้าคือพระเจ้า...ลูกค้าคือพระเจ้า...ทั้งที่เธอไม่ใช่ข้าทาสบริวารของยายตุ้มเพชรเคลื่อนที่คนนี้เสียหน่อย!

“ดี เรื่องเงินฉันไม่อัน”

“ถ้าอย่างนั้นดิฉันขอเสนอแพ็คเกจแค้นฝังหุ่น ซึ่งเป็นแพ็คเกจที่แพงที่สุดและดีที่สุดในบริษัทเราเลยนะคะ รับรองว่าเหมาะกับความแค้นถึงขีดสุดของคุณญาติคานะ” นลินกุกี้กุกุจ้อสารยายรายละเอียดของแพ็คเกจราคาแพงหุ้กันอย่างมีอาชีพ

“ไม่มีปัญหา ฉันอยากให้คุณจัดการผู้ชายคนนั้นให้เร็วที่สุด ทำให้เขาชายหน้าที่ยิ่งฉันไป” เจ้าของเสียงเจ็บซ้ำตอบตกลงโดยไม่ลังเล

อัญญาเรศรู้สึกเห็นใจญาติคาคือครั้งแรก จนลืมความขุ่นเคืองซึ่ง

มีต่อหญิงสาวผู้ขึ้นไปเกือบหมด

“แฟนเก่าของคุณ...เขาเป็นใครคะ”

ญานิศ้าไม่ตอบ เธอหุบรูปจากกระเป๋าเบอร์กิ้นหนังจะเชื้อออกมาวางบนโต๊ะด้วยสีหน้าปวดร้าว ดวงตาสองคู่เพ่งพิณิจภาพนั้น ก่อนที่นลินจะขึ้นไปยังโถงหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่มในรูปด้วยมือสั้นเทา

“คะ...คุณแน่ใจหรือคะว่าต้องการให้เราแก้แค้น...เอ่อ...ผู้ชายคนนี้”

“แน่ใจค่ะ และฉันต้องการให้เขาขายหน้ามากที่สุดด้วย!” เจ้าของเสียงเย็นเยียบยืนยัน

อัญญาเรศย่นคิ้วด้วยความฉงน เธอไม่รู้จักผู้ชายในภาพสักนิด ทว่าอากับภรรยาของเพื่อนรักบ่งบอกว่า ‘เป้าหมาย’ คนใหม่ย่อมไม่ธรรมดา แต่จะเป็นอะไรไป ขอเพียงเขาเป็นผู้ชายเลวๆ สมองอันเฉียบแหลม และที่มงานเลอเลิศของเธอย่อมลบลายเลื้อยของเขาได้อย่างแน่นอน!

๒

เป้าหมายใหม่เร็วกว่าที่คิดเสียอีก!

ผู้ชายคนนั้นเป็นทั้งเจ้าพ่ออ่างทองคำฝิ่งเพชร และมาเฟียใหญ่เจ้าของธุรกิจโรงแรมห้าดาวหลายแห่งทั่วประเทศ รวมทั้งตลาดสดและเรือประมงในภาคใต้ เลี้ยงนักเลงไว้เป็นร้อยๆ มีอิทธิพลล้นเหลือจนใครต่อใครหวาดหวั่นเพียงได้ยินชื่อ ไม่เว้นแม้แต่ลลิต คลังข้อมูลของบริษัทซึ่งคัดค้านอยู่หลายรอบไม่ให้งานนี้

อัญญาเรศเสียอย่าง! ทำไมเธอจะต้องกลัวอิทธิพลของมาเฟียหัวงุนั้นด้วย ในเมื่อคำตอบแทนซึ่งญาติฯจะให้ช่างหอมหวานยิ่งกว่าทุกงานที่ผ่านมา ถึงเธอจะไม่ชอบบยายไฮโซตุ้เพชรคนนั้น แต่เพื่อผลกำไรเข้าบริษัท อัญญาเรศละวางอารมณ์ส่วนตัวได้อยู่แล้ว

กิตติศัพท์ความชั่วช้าของเจ้าพ่ออ่างซึ่งชอบเคลมเด็กในสังกัด แถมยังเลี้ยงดูพวกเธอบางคนออกหน้าออกตา ปล่อยให้แฟนสาวอย่างญาติฯ ต้องตรอมตรมอยู่เดียวดายทั้งที่คบหากันมานานมานาน ทำให้อะดรีนาลินใน

ตัวอัญญาเรศยิ่งพลุ่งพล่าน เธอค้นไม้ค้นมืออยากทำให้บทเรียนเสียผู้หญิงคนนี้ให้รู้แล้วรู้รอดไป

นั่นคือเหตุผลที่หญิงสาวต้องวิ่งหัวหมุนอยู่ในขณะนี้

ร่างเพรียวในแจ็กเก็ตสีดำสนิทกับกางเกงสีเดียวกันกระหืดกระหอบลงบันไดพร้อมข้าวของพะรุงพะรัง อัญญาเรศก่นคำเป้าหมายคนใหม่ด้วยความรังเกียจ หากไม่ใช่เพราะเขาเป็นมาเฟียอันตราย พวกเธอก็ไม่ต้องวางแผนซับซ้อนและลงทุนลงแรงเองแบบนี้หรอก

ก่อนหน้านี้ อัญญาเรศกับบลินซุ่มเตรียมการในห้องจัดเลี้ยงของโรงแรมซึ่งจะมีงานกาลาดินเนอร์การกุศลใหญ่เต็มแห่งปี เป้าหมายใหม่เป็นหนึ่งในแขกรับเชิญสำคัญเนื่องจากเขาคือผู้สนับสนุนหลักของมูลนิธิเพื่อเด็กและสตรีแห่งนี้มาตลอด

ภารกิจลับของอัญญาเรศไม่ใช่เพียงซุ่มดูเหมือนเพื่อน เธอจึงรอช้าไม่ได้ หญิงสาวเร่งฝีเท้าจนเกือบถึงบันไดชั้นล่างสุด เพิ่งสังเกตว่ามีคนกลุ่มหนึ่งกำลังเดินสวนขึ้นมา ร่างสูงใหญ่ของผู้ชายใส่สูทซึ่งเดินนำหน้าเบี่ยงตัวหลบไปด้านข้าง แต่กระนั้นหัวไหล่ของเขาก็แทบจะชนเธอ

อัญญาเรศเงยหน้า อ้าปากค้างเมื่อสบดวงเนตรคมกริบซึ่งเหลือบแลมาพอดี

ตายละวา...นี่มันเป้าหมายของเธอไม่ใช่หรือ!

อารามตกใจ ทำเจ้ากรรมบนสันสูงสี่นิ้วจึงขัดกันเองโดยอัตโนมัติ ร่างระหงถลาไปด้านหน้า แทนที่เธอจะไขว่คว้าหาที่ยึดเกาะ อัญญาเรศกลับจับหูกระเป่าสัมภาระแน่น หญิงสาวหลับตาปี ยอมจำนนกับสภาพตนเองซึ่งคงไม่พินล้มคว่ำไปจับกบอยู่กับพื้น

แต่...เอ๊ะ! มันไม่ยกเจ็บเหมือนที่คิด สิ่งเดียวซึ่งอัญญาเรศสัมผัสได้คือวงแขนที่โอบรัดเธอไว้พอดีบพอดี ท่อนแขนแกร่งข้างหนึ่งกระชับ

แผ่นหลังกลมกลิ้งแน่น ส่วนอีกมือหนึ่งรองรับมาที่...

“กรี๊ด! ไอ้คนลามก เอามือออกไปจาก...นะ...นมฉันเดียวนี่นะ!”
 อัญญาเรศหลับหูหลับตากรีตร้อง ผลักคนตัวโตสุดแรง แล้วกระโจน
 พรวดไปยืนนกระหึบเท้าเร้าบนพื้นราบด้วยความโกรธจัด “ไอ้หัวรูโรคจิต
 คุณมันเลวยิ่งกว่าที่ฉันคิดไว้เสียอีก!”

ภาคินจ้องมองหญิงสาวด้วยสีหน้านิ่งเฉย นัยน์ตาคมวาววาว เข
 ยกมือห้ามผู้ติดตามสองคนที่ทำท่าจะพุ่งเข้าไปจัดการปิดปากอัญญาเรศ

“จะไม่ขอบคุณผมสักคำหรือที่ช่วยรับคุณไว้ไม่ให้ตกบันได” ชาย
 หมุ่มถามเสียงเรียบ

“ยังมีหน้ามาทวงคำขอบคุณอีกหรือ เห็นอยู่โต้งๆ ว่าคุณจับ...
 เอ่อ...คุณลวนลามฉัน คุณต้องตั้งใจแก้งฉันให้ตกบันไดเพื่อฉวยโอกาส
 แต่ะอั้งฉันแน่ๆ เลย!” หญิงสาวแหวดใส่ด้วยใบหน้าแดงก่ำ

“ทำคุณบูชาโทษแท้ๆ คุณมีดีอะไรให้ผมต้องลงทุนทำแบบนี้ด้วย
 ไม่ทราบ ตัวคุณเล็กแค่นี้ ผมไปจับไม้กระดานยังจะเพลินเสียกว่า” ภาคิน
 กวาดตามองทั่วเรือนร่างบอบบางด้วยสีหน้ายียวน

อัญญาเรศรีบยกกระเป๋าขึ้นมาปิดหน้าอกด้วยความเจ็บแค้น หญิง
 สาวกัดฟันกรอด ยกนิ้วลั่นระริกขึ้นชี้หน้า

“คุณมันปากเสียแถมจิตใจยังต่ำตม ทำธุรกิจสกปรก ใจเลยสกปรก
 ไปด้วยใช่ไหม ฉันไม่แปลกใจเลยที่คุณเอาแต่ระเริงรักกับผู้หญิงจนมั่วไป
 หมด ทั้งให้แฟนคุณต้องร้องไห้ขมขื่นอยู่เพียงคนเดียว พวกผู้ชายก็เจ้าชู้
 ใจทรมแบบนี้ทุกคนแหละ ไม่เห็นมีใครดีสักคน แต่คุณมันเลวยิ่งกว่า!”

เสียงกรีดขูดกราดของอัญญาเรศทำให้ดวงตาคมวาววับยิ่งกว่าเดิม
 จนเห็นได้ชัด หญิงสาวชะงักเล็กน้อย นึกได้ว่าพูดมากเกินไป ดีไม่ดีแผน
 ลบลายเสียจะล่มกลางคัน...ไม่ได้การแล้ว!

อัญญาเรศปรับสีหน้าให้เรียบเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เซิดหน้าและหมุนตัวกลับด้วยท่วงท่าสง่างามราวกับนักบัลเลต์ ก่อนก้าวฉับออกจากบริเวณนั้นด้วยความเร็วยิ่งกว่าจรวดมิสไซล์เสียอีก

ภาคินจ้องเขม็งตามแม่สาวสีนามิผู้มาไวไปไว แต่ทั้งผลการทำลายล้างสูงไว้เบื้องหลังโดยไม่หันกลับมา เขาก็มือห้ามเมื่อตรัยและดอมทำท่าจะตามไป

“ปล่อยเธอไป”

คนของเขาฮึดฮัด ซึ่งชายหนุ่มเข้าใจดี หน้าที่ของทั้งสองคือกันไม่ให้ใครกระตุกหนดเจ้าพ่อได้ แต่คำสั่งของภาคินถือเป็นการสิ้นสุดที่ทุกคนต้องปฏิบัติตาม

“ผู้หญิงคนนั้นพูดเหมือนรู้จักเจ้านายดินะครับ” ตรัยตั้งข้อสงสัยเกตอย่างเคร่งขรึม

“นั่นสิครับ เธอยังพูดจาแปลกๆ ด้วย” ดอมพยักหน้าสนับสนุน

ภาคินไม่ตอบ เขาเองก็ประหลาดใจในคำพูดของเจ้าหล่อนเช่นกัน ชายหนุ่มหรีตามองทางเดินว่างเปล่าซึ่งร่างอรรชรเพิ่งหายลับไปด้วยความเร็วอันน่าทึ่ง

ไม่น่าเชื่อว่าเขาสามารถจดจำใบหน้าสวยสะดุดตาได้ขึ้นใจ โดยเฉพาะดวงตาสุกใสซึ่งมีหางตาที่ขึ้นเล็กน้อยราวกับดวงตาของแมว เขารู้สึกคุ้นเคยกับมันอย่างน่าประหลาด ทั้งที่ภาคินมั่นใจว่าไม่เคยพบสาวสวยอารมณ์ร้ายราวกับมหันตภัยสีนามิคนนี้มาก่อน

ที่แปลกกว่านั้นคือตัวเขาเองซึ่งยอมปล่อยเธอไปแต่โดยดี แม้จะดูหญิงสาวด่าสาดเสียดเสียดอย่างหนัก

ภาคินยกไหล่ เขาไม่ใช่คนใจร้ายเหมือนที่แม่สาวสีนามิว่าเสียหน่อย

ต่อให้ภาพซึ่งทุกคนมองเขาจะเป็นแบบนี้ก็เถอะ

ชายหนุ่มสลัดความคิดไร้สาระทั้งหลายออกไป เขาพยักหน้าเรียกผู้ติดตามทั้งสองให้ออกเดินไปยังงานกาลาดินเนอร์หาทุนเข้ามูลนิธิเพื่อเด็กและสตรีซึ่งเขาควรไปถึงเสียนานแล้ว

เสียงปรบมือขึ้นชมดังกึกก้องไปทั่วห้องจัดเลี้ยงทันทีที่ภาคินกล่าวสุนทรพจน์หลังรับรางวัลผู้สนับสนุนดีเด่นของมูลนิธิจบ ร่างสูงสง่าก้าวลงจากเวทีกลับไปยังโถงดินเนอร์สำหรับแขกวีไอพี ซึ่งชายหนุ่มนั่งร่วมกับเจ้าภาพและคนใหญ่คนโตอีกจำนวนหนึ่ง

“ขอบคุณคุณภาคินอีกครั้งนะคะที่เห็นความสำคัญของการช่วยเหลือเด็กและผู้หญิงของมูลนิธิเรามาโดยตลอด สุนทรพจน์เมื่อครั้งนี้ก็ยอดเยี่ยมมาก ถ้าคนรุ่นใหม่ทุกคนคิดได้เหมือนคุณภาคินคงดีไม่น้อยนะคะ” คุณหญิงซึ่งเป็นประธานมูลนิธิชื่นชมไม่ขาดปาก

“ยินดีครับที่ความช่วยเหลือของผมเป็นประโยชน์ต่อมูลนิธิ และเป็นตัวอย่างให้คนอื่นหลายคนได้ ถ้าทางมูลนิธิต้องการให้ผมช่วยอะไรอีกก็บอกมาได้เสมอนะครับ” ชายหนุ่มยิ้มบางๆ ตามมารยาทเมื่อผู้ร่วมโถงเริ่มผลัดกันยกยอเขาประหนึ่งเป็นยอดมนุษย์ที่เพ็งกอบกู้โลกสำเร็จก็ไม่ปาน

ภาคินลอบถอนใจอย่างเบื่อบ่อย ไม่ได้ยึดถือคำยืนยันจริงจังเพราะเข้าใจธรรมชาติของผู้คนในวงสังคมดี มีคนมากมายรังเกียจธุรกิจอับอบบวดของเขาแต่กลับชอบเงินที่เขามี ที่สำคัญจุดประสงค์ในการบริจาคเงินช่วยเหลือมูลนิธิทั้งหลายมาจากการที่ชายหนุ่มต้องการทำบุญให้บุพการีและญาติผู้ใหญ่ผู้ล่วงลับเท่านั้น หาใช่เพราะต้องการคำชมไม่

“ขอแสดงความยินดีด้วยนะคะคุณ” เสียงคันทูเรียกให้ชายหนุ่ม

ผินหน้ามอง ภาคินลุกขึ้นยืนเมื่อเห็นสาวสวยในชุดราตรีหรูหราสวมเครื่องเพชรรวบรวบเดินมาทักทายถึงโต๊ะ

“ขอบคุณครับคะ”

“ไม่ได้เจอกันนาน คุณสบายดีหรือคะ” ภาณิกายิ้มหยดย้อย

ภาคินรู้วาระรอยยิ้มของผู้หญิงซึ่งเขาเคยสนิทสนมหาได้ออกจากใจเธอเหมือนเคยไม่ มันเป็นการทักทายกันตามมารยาทเฉกเช่นที่ชายหนุ่มกำลังปฏิบัติต่อเธอ

“ผมสบายดี แล้วคุณล่ะ” เขาตอบเสียงขรึม

“คุณก็น่าจะรู้...” ไฮโซสาวเซิดหน้าขึ้น เสมองไปด้านหลัง “ฉันต้องไปแล้ว เพื่อนฉันรออยู่ที่โต๊ะ”

ภาคินผงกหัวรับ ไม่คิดต่อความยาวสาวความยืดอยู่แล้ว

“คืนนี้คุณเป็นพระเอกของงาน ขอให้คุณโชคดีนะคะคืน” ภาณิกากล่าวทิ้งท้ายพลางจับจ้องชายหนุ่มด้วยแววตาที่เขาอ่านไม่ออก ก่อนเดินจากไป

ภาคินฉุกใจกับประโยคธรรมดาที่เขาไม่รู้สึกว่าธรรมดา เพราะสายตาซึ่งแฝงแววอันตรายของคนพูด ความคิดของภาคินสะดุดลงเมื่อแสงไฟในห้องหรือลิ่งดับพลัน พร้อมเสียงประกาศอย่างตื่นตันตันของพิธีกรบนเวที

“ท่านผู้มีเกียรติทุกท่านคะ งานกาลาดินเนอร์ของเราในวันนี้มีเซอร์ไพรส์ด้วยการแสดงชุดพิเศษที่คุณภาคิน ผู้สนับสนุนดีเด่นของมูลนิธิจัดมา เพื่อมอบความสุขและความเพลิดเพลินให้ทุกท่าน ขอเชิญชมได้แล้วค่ะ”

คุณหญิงคุณนายรอบโต๊ะพากันสรรเสริญความมีน้ำใจของชายหนุ่มอีกครั้งอย่างปลาบปลื้ม เห็นได้ชัดว่าไม่มีผู้ใดรู้มาก่อนว่ามีการแสดงชุดดังกล่าว แม้แต่เจ้าภาพ

ภาคินหนีหน้าด้วยความงุนงง ต้องมีเรื่องเข้าใจผิดแน่ เขาไม่ได้จัดการแสดงชุดพิเศษที่ว่านั้นเสียหน่อย

ชายหนุ่มไม่มีโอกาสคัดค้านเมื่อเสียงเพลงเร้าใจดังกระหึ่ม แสงไฟกะพริบวูบวาบก่อนสว่างพริบ ทุกคนจึงได้เห็นว่บัดนี้กลางเวทีมีแดนเซอร์สาวสี่คนในชุดนุ่งน้อยห่มน้อยจนแทบไม่ปิดบังอะไร ยกเว้นใบหน้าซึ่งสวมหน้ากากบดบังกว่าครึ่งกับบอกรอข้างหนึ่งที่ติดหมายเลขไว้ พื้นหลังของเวทีซึ่งเคยเป็นจอฉายฟรีเซนเทชันเซ็ดชุกรานของมูลนิธิแสดงภาพเหล่าบรรดานางงามตุ๊กกระจกตามสถานอาบอบนวดของภาคินโดยไม่ตกหล่นแม้แต่สาขาเดียว

สี่สาวเต้นทำยั่วชวนชวนหัวใจวายอยู่ครู่หนึ่ง ผู้ชายสี่คนซึ่งสวมหน้ากากและนุ่งเพียงผ้าเช็ดตัวผืนเดียวก็เข้ามาเต้นหน้าเนี่ยพวกเธอ แดนเซอร์สาวโยกย้ายไปกับคู่ของตนด้วยการทำท่าหวดและนาบแบบที่ภาคินรู้จักดี เพราะเป็นสิ่งที่คนของเขาอบรมสาวหน้าใหม่ทุกคนก่อนทำงาน

ที่น่าตะลึงกว่านั้นคือจอยักษ์ซึ่งฉายภาพของชายหนุ่มคนหนึ่งให้อ่างอาบน้ำ ร่ายล้อมด้วยสาวสวยสวมบิกินีติดเบอร์ตรงอกทรา

ภาคินนั่นเอง!

ชายหนุ่มหนีหน้าหนักขึ้น ดูก็รู้ว่าเป็นการตัดต่อเพราะศีรษะของเขามองจอยักษ์ไปมาตามจังหวะเพลง แถมปากยังฉีกยิ้มสลับกับอ้าหัวเราะราวกับคนบ้าซึ่งไม่ใช่ตัวเขาแน่นอน

ต้องมีคนตั้งใจเล่นตลกเพื่อฉีกหน้าเขาแน่!

บทเพลงเปลี่ยนไปเป็นอีกเพลงซึ่งมีจังหวะเร้าใจไม่แพ้กัน แสงไฟกะพริบถี่ คนทั้งสี่คู่ลาเวทีไป ภาพของภาคินยังคงอยู่ ช้ายังถูกตัดต่อให้เต้นไปตามจังหวะเพลงพร้อมกับสาวบิกินีทรงสลิม

ทันใดนั้นหนุ่มสาวสวมหน้ากากอีกคู่หนึ่งก้าวขึ้นบนเวที ฝ่ายชาย

เปลือยอกและนุ่งผ้าลายเสือโคร่ง ส่วนผู้หญิงสวมชุดหนังสือดำทั้งตัวซึ่ง
รัดรูปจนเห็นส่วนเว้าส่วนโค้งอันแสนเย้ายวนของเธอ

สิ่งที่สะดุดใจภาคินไม่ใช่รูปร่างแสนเพอร์เฟกต์หรือท่าเต้นเร้าร้อน
จนเทอร์โมมิเตอร์แทบแตกของเจ้าหล่อน แต่เป็นดวงตาวาววิอันแสน
คุ่นเคยที่จ้องตรงมาทางเขาด้วยความท้าทาย ก่อนที่แดนเซอร์สาวจะ
กระซอกผ่านุงลายเสือของคู่เต้นออกอย่างแรงท่ามกลางเสียงหวีดร้องของ
คนทั้งงาน

ภาคินขบกรามแน่นขณะสบตาวาววับอย่างสะใจของเธอผู้นั้น ไม่
ใส่ใจแม้คุณหญิงเจ้าของงานจะส่งเสียงเรอตั้งเอ็งและเป็นลมล้มตึงจน
อลหม่านไปทั้งโต๊ะ

วินาทีนั้นเองที่ชายหนุ่มระลึกได้ถึงแววตาที่เขาเคยเห็นมันในงาน
แต่งงานเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน และได้เห็นมันอีกครั้งในวันนี้ รวมทั้ง
'ลายเซ็น' ซึ่งซ่อนอยู่ในการแสดงที่เพิ่งจบไป

ภาคินมั่นใจ...เขาถูกลบลายเสือเข้าให้แล้ว!

๓

ภาคินมองภาพซึ่งคนสนิททั้งสองนำเสนอบนจอติดผนังด้วยสีหน้า
นิ่ง เขารู้ว่าดอมกับตริยทำงานหนักมากเพียงไรตลอดเวลาเกือบหนึ่งวัน
หลังเกิดเรื่อง

“นี่คือภาพทั้งหมดจากกล้องวงจรปิดของโรงแรมซึ่งจับภาพของ
พวกแดนเซอร์ได้แค่ในห้องจัดเลี้ยง เพราะทางโรงแรมไม่ได้ติดกล้อง
ไว้ภายในห้อง ผมจึงขอภาพจากกล้องของออร์แกไนเซอร์จัดงาน แต่ก็
ได้มาเฉพาะภาพบนเวที ทางออร์แกไนเซอร์เองก็ไม่ทราบว่แดนเซอร์
กลุ่มนั้นมาจากไหน บอกได้เพียงแค่มึคนซึ่งอ้างว่าเป็นตัวแทนของคุณ
ภาคินติดต่อขอเพิ่มการแสดงชุดพิเศษมาเท่านั้นครับ” ดอมรายงานอย่าง
เคร่งเครียด

“ผมกับดอมดูแทบทั้งหมดอยู่หลายรอบ พบข้อสังเกตว่าแดนเซอร์
ทั้งสิบคนไม่น่าจะเป็นชุดเดียวกัน” ตริยกดรีโมตคอนโทรลเลื่อนภาพต่อ
ไปด้วยท่าทางคล่องแคล่ว “กล้องของโรงแรมแสดงให้เห็นว่าแดนเซอร์

ชายหญิงแปดคนแรกเข้ามาจากหน้าลิโอบปีโรงแรมในเวลาสองทุ่มสิบห้า นาที แล้วมุ่งตรงไปยังประตูหลังเวทีก่อนการแสดงเพียงสิบห้านาทีเท่านั้น พวกเขารีบขึ้นรถซึ่งมารับทันทีที่แสดงจบ

“ส่วนนักแสดงชายหญิงสองคนหลังตามมาสิบนาทีหลังจากกลุ่มแรกเข้าไปในห้อง นำแปลกที่ไม่มีกัล้องตัวไหนจับได้ว่าพวกเขาเข้ามาในโรงแรมเมื่อไหร่หรือออกไปตอนไหน แต่ที่แน่ๆ คือพวกเขาไม่ได้มาและไปพร้อมกลุ่มแรกครับ”

ภาคินจับจ้องภาพชายหญิงสองคนที่สวมเสื้อคลุมปิดบังเครื่องแต่งกายล่อแหลมอย่างมิดชิดเดินเข้าประตูด้านหลังของห้องจัดเลี้ยง เสียหายที่ไม่เห็นใบหน้าของพวกเขา เพราะนอกจากจะสวมหน้ากากแล้ว ทั้งสองยังใส่หมวกใบโตและก้มหน้าหลบกล้องวงจรปิดอย่างมืออาชีพ

“ไม่มีภาพของสองคนนี้อีกแล้วเหอ”

“มีครับนาย” ตรัยพยักหน้า กดปุ่มแสดงภาพต่อไป “จุดเริ่มต้นที่เราเห็นคนทั้งสองคือชั้นสามของโรงแรมก่อนการแสดงครึ่งชั่วโมงครับ พวกเขาเข้ามาจากประตูทางบันไดหนีไฟ แต่น่าเสียดายที่ตลอดบันไดหนีไฟไม่มีกล้องวงจรปิดเลยสักตัว เราจึงไม่ทราบว่าพวกเขาขึ้นหรือลงมาจากชั้นไหน เราพยายามไล่ดูเทปว่ามีใครน่าสงสัยใช้ประตูบันไดหนีไฟของทุกชั้นภายในหนึ่งถึงสองชั่วโมงบ้าง แต่ไม่พบผู้หญิงหรือผู้ชายต้องสงสัยเลย แถมกล้องวงจรปิดบางชั้นก็เสียอีกต่างหากครับ”

“ผมว่าพวกเขารู้ทางหนีที่ไล่ในโรงแรมนี้ดีมากนะครับนาย” ดอมตั้งข้อสังเกต เขาพยักหน้าให้เพื่อนเปลี่ยนภาพจนเห็นนักแสดงทั้งสองออกจากงานไปทางบันไดหนีไฟอย่างไร้ร่องรอยเหมือนขาม่า

“แล้วแดนเซอร์อีกชุดล่ะ พวกนายรู้ทะเบียนรถที่รับ-ส่งพวกเขามั้ย”

คำถามของภาคินทำให้คนทั้งคู่มองหน้ากันอย่างจรรยาบรรณ ก่อน

ดอมจะเป็นคนตอบ

“ทราบครับนาย แต่เมื่อตรวจสอบแล้วกลับพบว่ามันเป็นรถเช่า ผมติดต่อกับที่เจ้าของรถเช่า เขาไม่ได้เก็บรายละเอียดของผู้เช่ารถไว้เพราะเป็นกิจการเล็กๆ จะเจ๊งมีเจ๊งแหล่ ใครมาติดต่อกับและให้เงินหนาก็รับหมด เจ้าของจำได้แค่ผู้เช่าเป็นผู้หญิง อายุอยู่ในช่วงยี่สิบถึงสามสิบปี สูงประมาณร้อยเจ็ดสิบ ผมชอยส์ัน ผิวสองสี่ แต่ไม่เห็นหน้าชัดๆ เพราะเธอสวมแว่นกันแดดไว้ตลอดครับ”

“คนกลุ่มนี้เป็นมีอาชีพจริงๆ” ภาคินแค้นยิ้ม

เขาเอนกายพิงพนักเก้าอี้ เหลือบตามองหนังสือพิมพ์ปีกใหญ่และหน้าจอก็ยังเปิดค้างของแท็บเล็ตซึ่งมีแต่ข่าวเสียๆ หายๆ ของตนในโซเซียลมีเดียอย่างไม่รู้จะหัวเราะหรือโมโหดี เขากลายเป็นบุคคลน่ารังเกียจของสังคมไปเสียแล้ว คนส่วนใหญ่เชื่อว่าภาคินจัดการแสดงโจ่งครึมดูถูกความเป็นหญิงชุดนั้นจริง นักสิทธิสตรีทั้งหลายพากันประณามเขาออกสื่อ ขณะที่นักข่าวบางคนกลับตั้งข้อสงสัยแก่ตัวภาคินไม่น่าฉีกหน้าตนเอง แต่เขาคือเหยื่อรายล่าสุดของบริษัทลบลายเสื้อซึ่งเป็นที่กล่าวขวัญถึงมาพักใหญ่แล้วต่างหาก

ราวกับเดาความคิดของเจ้านายได้ ตรัยยื่นแฟ้มเอกสารเล่มหนึ่งมาตรงหน้า

“นี่ครับ ข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับบริษัทลบลายเสื้อที่ผมหามาได้ ไม่มีใครรู้ว่าพวกเธอเป็นใคร นอกจากบริษัทนี้เกี่ยวพันกับการฉีกหน้าเหยื่อด้วยวิธีการต่างๆ โดยเน้นเหยื่อซึ่งเป็นผู้ชายเท่านั้นครับ เหยื่อหลายคนได้แจ้งความจับพวกเธอและจ้างนักสืบตามหา แต่ยังไม่มีการพบ”

“ทำไมนายถึงมั่นใจว่าพวกเธอเป็นผู้หญิงล่ะ” ภาคินเลิกคิ้วขึ้น เขาเองก็เคยได้ยินผู้คนในวงสังคมและสื่อคาดเดาถึงที่มาของคนกลุ่มนี้ แต่

“ไม่มีใครแสดงความมั่นใจมากเท่ากับตรัยอีกแล้ว

“ผู้ชายไม่มีความละเอียดถึงขนาดคิดน้ำหนักของคนอื่นมาสร้างเป็นงานของตัวเองได้หรอกครับ และที่สำคัญผมว่าผู้ชายไม่น่าจะทำร้ายกันเอง ถ้าบริษัทนี้มีผู้ชายอยู่ด้วย เทียบของพวกเขาน่าจะมีทั้งหญิงและชาย”

ดอมตอบเสียงมาดมั่นซึ่งภาคินเองก็เห็นด้วย

ชายหนุ่มพลิกแพมดูอย่างลวกๆ นึกถึงกับสารพัดวิธีที่พวกหลบ-
ลายเสือสรรหามาจัดการเหยื่ออย่างแสนส้น เขานึกถึงงานวิเวกข้างชนช้าง
ซึ่งกลายเป็นงานแก้กั๊กข้างไปในพริบตา เป็นครั้งแรกซึ่งเขาประจักษ์ถึง
การมีตัวตนของคนกลุ่มนี้

ในตอนนั้นภาคินไม่รู้สึกรู้สึอื่นใดนอกจากเห็นใจเจ้าภาพทั้งสองฝ่าย
แต่ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะมีใครกล้า ‘หลบสายเสือ’ เขาอย่างอุกอาจถึงเพียง
นี้

วูบหนึ่งที่ภาคินประหวัดถึงดวงตาวาววับทำหายนุ่หนึ่งซึ่งชายหนุ่ม
มักคิดถึงอยู่บ่อยๆ ในช่วงเกือบหนึ่งวันนี้ เรียวปากหยักได้รูปจึงอดยิ้ม
ไม่ได้

น่าแปลกที่ภาคินรู้สึกว่าเขาควรงงเงยหน้าขึ้นดูจากสามสถาน-
การณ์เข้าด้วยกัน เพราะไม่มีดวงตาคู่ไหนเหมือนกันเท่านี้อีกแล้ว

“พวกนายได้ข้อมูลของผู้หญิงที่มีเรื่องกับฉันตรงบันไดรียัง”

“เราเห็นภาพของเธอปั่นเปียนอยู่หน้าห้องจัดเลี้ยงก่อนเราจะพบกับเธอตรงบันไดได้ไม่นาน แต่ไม่มีข้อพิรุณอะไรเลยครับ” ดอมหยิบรีโมต
คอนโทรลมาดเปลี่ยนภาพในจอจนเห็นสาวสวยผู้นั้นอย่างแจ่มชัด “หลังจากเธอผลจากพวกเรา เธอขึ้นลิฟต์ไปที่ชั้นสี่สิบเอ็ด จากนั้นก็ไม่เห็น
อะไรในกล้องวงจรปิดอีกเลยครับ เพราะกล้องของโรงแรมให้ชั้นนั้นอยู่ใน

ระหว่างการซ่อมบำรุง ผมถามพนักงานโรงแรมที่ไม่มีใครรู้จักเธอ”

“เธออาจเป็นหนึ่งในผู้ต้องสงสัยของเรา” ภาคินพิมพ์่า

“ครับนาย เธออาจเป็นหนึ่งในนั้น” ดอมพยักหน้า “แต่ไม่มีหลักฐานที่แน่ชัด”

“นอกจากความรู้สึกของฉัน...และดวงตาของเธอ” ใบหน้าคล้ำมคมเหยียดยิ้มยามมองรูปหน้าเรียวยาวสวยในจอบนผนัง

ภาคินมั่นใจว่านี่ไม่ใช่ครั้งสุดท้ายที่ได้เจอหญิงสาวผู้นั้น ผู้หญิงซึ่งกล้ากระตุกหมวดเจ้าพ่อ ย่อมได้รับบทเรียนซึ่งเธอต้องจดจำไปจนวันตาย

ไม่ว่าแม่สาวสีนามีจะเป็นใครก็ตาม เขาจะควานหาเธอจนเจอ!

“ตามหาเธอให้พบ” เสียงเฉียบขาดสั่ง

คนสนิททั้งสองรับคำสั่งและเดินไปยังประตู พวกเขาหยุดทำความเคารพให้แก่ชายชราท่าทางองอาจซึ่งเดินสวนเข้ามาพอดี แล้วรีบออกไปด้วยความฮึกเหิม

“เก่งนี้ไอ้หลานชาย เป็นข่าวขนาดนี้ยังยิ้มได้อีก”

การทักอย่างอารมณ์ดี อดีตเจ้าพ่อที่เกษียณตนเองและมอบธุรกิจสะพานปลากับเรือประมงให้หลานคนเดียวยังดูกระฉับกระเฉง แม้จะล่วงเข้าวัยหกสิบตอนปลายแล้วก็ตาม

ภาคินยิ้มอ่อนโยนยามมองผู้มีศักดิ์เป็นน้องชายของปู่เขา แต่กลับสนิทสนมกับชายหนุ่มยิ่งกว่าสมาชิกคนใดในครอบครัวเสียอีก ยามนี้คนเหล่านั้นจากโลกไปหมดแล้ว ภาคินยิ่งเหลืออาภรณ์เป็นญาติสนิทเพียงคนเดียว

“ผมพยายามคิดแง่บวกอย่างที่ปู่ชอบสอนผมไงครับ ปู่เ็นเองก็เหมือนกัน ช่วงนี้ดูอารมณ์ดีเป็นพิเศษนะครับ มีข่าวดีอะไรหรือเปล่า”

“แกนี่สมเป็นหลานปู่จริงๆ ปู่ยังไม่ได้ออกแกลเลยว่าได้พบเพื่อนเก่าคนหนึ่งซึ่งปู่อยากเจอเธอมานานแล้ว...อยากเจอตลอดมา...”

ใบหน้ายับย่นของคนพูดหวานละมุนลงแบบที่ภาคินไม่เคยเห็นมาก่อน ชายหนุ่มพินิจมองญาติคนเดียวที่เหลือด้วยความสนใจ ที่แน่ๆ เขาชักอยากเห็นใครคนนั้นที่ทำให้ปู่ของเขาเป็นได้ถึงขนาดนี้

“เธอเหวอครับ” ภาคินทำเสียงล้อเลียน

“ใช่...เธอ”

ภากรยิ้มย่อง นัยน์ตาเป็นประกายและแก้มแดงปลั่งละม้ายหนุ่มน้อยที่กำลังตกอยู่ในห้วงรักทำให้ผู้เป็นหลานอยากหัวเราะดั่งๆ แต่ไม่กล้า

“ผมชักอยากเห็นเธอคนนี้เสียแล้วละครับปู่”

“ปู่กำลังจะมาบอกแกลพอดี” ผู้สูงวัยกว่าสบตาหลานรักอย่างเข้มขึ้น “เห็นแกกำลังเบื่อข้าวคาวๆ ทั้งหลาย ปู่เลยอยากชวนแกลไปพบผู้หญิง ซึ่งเป็นความทรงจำอันแสนสุขของปู่ ปู่มั่นใจว่าแกลจะรักเธอเหมือนอย่างที่เรารักเธอเสมอมา”

“ไปสิครับปู่ ใครก็ตามที่ปู่รัก ผมก็พร้อมจะรักด้วยเหมือนกัน” ภาคินยิ้มกว้าง

ใครจะเชื่อว่าปู่ฝ่ายผู้เคร่งขรึมจะยิ้มไม่หุบเพียงเพราะผู้หญิงคนหนึ่ง บางทีเธอคนนี้อาจเป็นสาเหตุที่ภากรครองตัวเป็นโสดมาตลอดชีวิตก็ได้

จะมีสักวันไหมที่เขาจะรักใครสักคนด้วยความมั่นคงเหมือนที่ภากรรักเธอคนนั้น?

ภาคินเหลือบแลวงหน้าสวยเฉียวบนจอโทรทัศน์โดยอัตโนมัติ แล้วยิ้มอย่างนึกซัน...แม่สาวสีนามีคงไม่ทำให้เขานี้รักหรอก แต่ถ้าอยากปราบ

พยศเธอละก็ไม่แน่!

ผู้หญิงคนเดียวกับที่ภาคินนึกถึงกำลังเอียงคอมองเพื่อนหนุ่มในกลุ่มด้วยความขบขัน ลลิตแทบจะก้มหน้าปักเข้าไปในหนังสือพิมพ์อยู่รอมร่อ คิ้วได้รูปขมวดมุ่นจนหญิงสาวใคร่อยากเตือนเพื่อนรัก เพราะรู้ว่าลลิตกลัวการมีรอยยับย่นบนใบหน้ามากเพียงไร

“เป็นอะไรของเธอเนลลิตซี ฉันเห็นเธอจ้องรูปพวกนี้มาเป็นชั่วโมงแล้วนะ ไม่ต้องกลัวพ่อแม่เธอรู้หรือกว่าเธอปลอมตัวไปตั้งเป็นคู่ฉัน ฉันอุตส่าห์แต่งหน้าและใส่วิกเปลี่ยนทรงผมให้เธอ แถมหน้าากก็ปิดเสียมีคนขนาดนั้น ไม่มีใครจำได้หรอกนะ”

อัญญาเรศทำทุกอย่างอดไม่ได้ เป็นห่วงเพื่อน เพราะลลิตหวาดเกรงบิดามารดาจะรู้ว่าลูกชายคนสุดท้ายท่ามกลางลูกสาวอีกสามคนของพวกเขาก็ไม่ได้เป็นชายแท้เหมือนที่ทุกคนหวัง

“ฉันไม่ได้กลัวพ่อแม่จำได้หรอก ฝีมือเมกอัพของเธอเย็นหนึ่งเสียขนาดนี้”

ลลิตตอบโดยไม่ละสายตาจากภาพอันยั่วยวนของเขาและเพื่อนรัก

“แล้วเธอเป็นอะไร” อัญญาเรศชะงักมองรูปอย่างหาคำตอบ

“บอกอันย่าไปอย่างที่บอกฉันลลิตซี” ศรุตาสั่งนั่งทำบัญชีอยู่ที่โต๊ะสั่งด้วยความรำคาญ

“ฉันซื้อลิต้าเย่ ต้องให้ย่าอีกก็ครึ่งกันเนี่ย” ลลิตตวัดค้อน จมื่นวีซีไปบนภาพในหนังสือพิมพ์ด้วยอาการกระแทกกระทั้น “ที่ฉันหงุดหงิดเป็นเพราะเซลลูโลต์ที่เอาของฉันต่างหาก เธอดูสิอันย่า ฉันอุตส่าห์เข้าฟิตเนสทุกวันเพื่องานนี้แล้วนะ”

“ไม่เห็นมีเลย”

“อย่ามาจ้อจี เธอดูนี่สิ”

“คิดมากน้า ฉันว่าเธอเปลี่ยนมาโพกส์ที่เรื่องดีๆ ในคืนนั้นจะดีกว่ามัย คราวนี้เธอทำงานภาคสนามไม่พลาดเลยนะ”

“แหงสิยะ ชุดเปิดเปลือยเสียขนาดนี้ ฉันไม่มีเวลาไปขายตาคูผู้ที่ไม่หนอรอก มั่วแต่อัปแอนด์ดาวนี่ให้พุ่งหลายก่อนขึ้นโชว์ แต่ดูดิฉันงเซลลุ้โลต์มันยังตามมาหลอกหลอนฉันอีก” ลลิตทำเสียงจ๊กจ๊ก

อัญญาเรศหัวเราะชมเชยความฉลาดของตนเองที่เก็บลลิตไว้ในห้องสวีทของโรงแรมตั้งแต่ตอนบ่าย ใส่ไฟให้ชายหนุ่มหมกมุ่นกับความงามพริ้งของตนและทำเดินซึ่งหญิงสาวสอนกับมือ เพื่อนรักเลยไม่มีเวลาสนใจเป้าหมายจนผิดแผนเหมือนเคย

“จริงสิอันย่า เพื่อนเธอที่เป็นครูสอนเต้น เขาบอกบ้างมัยว่าคนของนายภาคินตามหาพวกเขาแล้วหรือยัง ฉันได้ยินว่านายภาคินให้คนควานหาตัวแดนเซอร์ทุกคน รวมทั้งเธอสองคนให้ควักเลยนะ” ศรุตาชิ่งนั่งอยู่ตรงโต๊ะทำงานชักใช้ด้วยสีหน้าเป็นห่วง

“เขาสาวไปไม่ถึงหรอก เพื่อนฉันรับรองว่าแดนเซอร์ทุกคนที่ตัดมาไว้ใจได้”

อัญญาเรศยิ้มมั่นใจ หญิงสาวติดต่อกับเพื่อนซึ่งเรียนจบคณะศิลปกรรมศาสตร์มาด้วยกันและเปิดโรงเรียนสอนเต้น เธอผู้นั้นเคยได้รับการช่วยเหลือจากอัญญาเรศในการแก้แค้นแฟนเก่ามาแล้ว จึงยินดีช่วยเพื่อนด้วยความเต็มใจ เพียงแต่อัญญาเรศกับลลิตต้องขึ้นโชว์ด้วยตนเองเพราะพวกเธอต้องการอุปไม้เด็ดของการแสดงชุดนี้ไว้ไม่ให้ใครรู้และเก็บลายเซ็นของบริษัทไว้เป็นความลับ แม้แต่แดนเซอร์ที่จ้างมา

“คุณญาติคำโทร. มาขอขอบคุณเมื่อตอนสาย แถมยังจะแนะนำเพื่อนให้มาหาเราอีกด้วยนะ ฉันให้ลลิตชี้ตรวจสอบประวัติอยู่ ถ้าทุกอย่าง

เรียบร้อยก็คงนัดภายในอาทิตย์หน้า” นลินยังไม่หายยิ้มแฉ่งแก้มแทบปริ ตั้งแต่วันงาน ไม่สนใจลลิตซึ่งทำท่าสะบัดสะบิ้งเมื่อได้ยินชื่อตนเองผิดๆ อีก

“ดีเลย ฉันจะรอนะลลิตซี” อัญญาเรศยิ้มกริ่ม

“คุณญาติตาเดือนฉันมาด้วยว่าอย่าให้นายภาคินสาวไปถึงเธอได้ ที่ฉันรู้ว่าเขากำลังความหาพวกเธอสองคนให้ควักก็เพราะคุณญาติตาบอกนี่แหละ” นลินเสริมพลางขยับทำนองไขว่ห้างและทำศอกกับโต๊ะทำงาน

“ฮึ! ผู้ชายใจสกปรกที่มองเห็นแต่ผมผู้หญิงแบบนั้น ไม่มีทางตามเราทันหรอก” อัญญาเรศทำเสียงดูถูก

“อย่าชะล่าใจไปนะอันย่า ผู้ชายคนนั้นอันตรายมาก ถึงยังไงเราก็ต้องระวังตัว” ศรุตาชึ่งหยุดจิ้มเครื่องคิดเลขชั่วคราว ตักเตือนเพื่อนด้วยสีหน้าไม่สบายใจนัก

อัญญาเรศเบะปากอย่างรังเกียจยามนึกถึงใบหน้าคมเข้มอันกวนประสาทและคำพูดเหยียดหยามที่ชายหนุ่มมีต่อเธอ ยิ่งคิดหญิงสาวก็ยิ่งเจ็บใจเมื่อจำความรู้สึกตอนถูกรวบกอดไว้โดยมีมือใหญ่ตะบปหน้าอกเข้าเต็มเปา ไม่ว่าจะภาคินจะตั้งใจหรือไม่ อัญญาเรศก็ไม่ให้อภัยเขาเด็ดขาด!

“ทำอะไรของเธอ นะอันย่า หนังสือพิมพ์ยับหมดแล้วนะ ฉันยังตัดข่าวไม่เสร็จเลย”

เสียงโวยวายของนลินทำให้อัญญาเรศสะดุ้ง หญิงสาวมองมือตนเองซึ่งกำลังขยำหนังสือพิมพ์จนยับยู่ยี่โดยไม่รู้ตัว

“ขอโทษที ฉันคิดอะไรเพลินไปหน่อย” ซีอีโอสาวยิ้มเหี้ยพลางรีดหนังสือพิมพ์จนเกือบเรียบส่งให้เพื่อน แล้วปริไปเก็บของที่โต๊ะทำงานอย่างคล่องแคล่ว “วันนี้ฉันขอออกจากออฟฟิศไปหน่อยนะ”

“หา! นี่ไม่ได้แกงกันไซ้มัย เธอจะออกจากออฟฟิศก่อนตะวันตกดิน

เนี่ยนะ” ลลิตยกมือทาบอกแสดงความตกใจออกนอกหน้า

“ฉันมีนัดกับยายจ่านะลิ”

หญิงสาวผู้ทำงานในสายตาเพื่อนๆ หัวเราะ แล้วล่ำลาทุกคนเพื่อไปให้ทันนัดสำคัญที่ยายส่งนุ่งนารากับเป็นเรื่องสำคัญระดับประเทศก็ไม่ปาน

อัญญาเรศย่องเข้าไปในครัวของบ้านสวนริมน้ำซึ่งเธอพำนักอยู่กับผู้เป็นยายนับตั้งแต่มารดาจากโลกนี้ไป ทันทีที่เห็นบุรณิยืนหันหลังจัดสำรับอาหารเย็นด้วยความตั้งใจ หญิงสาวก็ยิ้มเจ้าเล่ห์ กระโดดผลุงเข้าไปใกล้

“จ๊ะเอ๋!”

“ว้าย ตาเถนๆ! อันย่า ยายหัวใจวายตายก่อนเวลาอันควรพอดีเล่นเป็นเด็กไปได้” บุรณิตีแขนงวลของหลานสาวดังเพียง

“โอ๊ยๆ แต่ช้าแต่ ยายจำสุดที่รัก อันย่าล้อเล่นนิดเดียวเอง อันย่าคิดถึงยายจำ่มากมาก ไม่ได้ทานข้าวฝีมือยายจำคนสวยมาตั้งหลายวันแล้ว” อัญญาเรศกอดหญิงสูงวัยอย่างออกอ้อม

“ไม่ต้องมาพูดเลย ใครใช้ให้เราทำงานหามรุ่งหามค่ำขนาดนี้กันล่ะ เสาร์-อาทิตย์ก็ไม่อยู่บ้าน เปิดบริษัทออร์แกนเซอร์ของตัวเองมันก็ดี แต่รับงานให้หน่อยลงบ้างไม่ได้เหรอ เงินทองก็ไม่ได้ลำบากสักหน่อยนี่จะมรดกพ่อแม่กับตาเรากี่ตั้งเยอะเยอะ”

บุรณิลูบหัวหุ่ยสวยของอีกฝ่ายด้วยความเป็นห่วง ไม่ทันสังเกตแววตาสื่อพิรุณของหลานสาวเมื่อได้ยินผู้เป็นยายกล่าวถึงธุรกิจซึ่งตนไม่ได้บอกความจริง

“ยายจำก็ทราบนี่จะว่าอันย่าอยากหาเงินด้วยตัวเองมาตลอด ไม่

อยากอ้อมอ้อมเท้ารอรับแต่เงินมรดก โดยเฉพาะเงินของพ่อกับตา” อัญญาเรศย่นจมูกอย่างไม่ชอบใจ

ตั้งแต่จำความได้อัญญาเรศเห็นมารดาหน้าตาตก เพราะบิดามีภรรยา น้อยเป็นต้นเป็นต้นถึงสองบ้าน ซ้ำยังมีน้องต่างแม่ให้เธออีกเป็นพรวน ทว่าเมียสามไม่เพียงพอสำหรับผู้ชายเจ้าชู้ สุดท้ายบิดาเธอก็มีภรรยาคนที่สี่มาเซยชม

โศคร้ายที่ทั้งคู่ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์และเสียชีวิตคาที่ ภรรยา น้อยสองคนต่างรีบพากันหอบลูกมาทวงสมบัติถึงในงนาศพ มารดาของ อัญญาเรศทั้งเสียใจทั้งอับอายเพราะตกเป็นข่าวครึกโครมเนื่องจากสามี เป็นนักธุรกิจดัง เธอกลายเป็นโรคซึมเศร้าและตรอมใจตายในปีต่อมา ทั้ง อัญญาเรศซึ่งอายุเพียงสิบสองปีให้อยู่กับยายนับแต่นั้น

อัญญาเรศมีบุรุษเป็นทุกอย่างในชีวิต หญิงสาวได้รับรู้ว่ายายของเธอ ก็มีความหลังน่าเศร้าไม่แพ้กัน บุรุษนี้ถูกบังคับให้แต่งงานกับตาซึ่งเป็น ข้าราชการหนุ่มอนาคตไกลซึ่งที่ไม่ได้รัก ซ้ำสามีเธอยังเจ้าชู้และมีหลาย บ้านเช่นกัน ครั้นลูกสาวคนเดียวเติบโตใหญ่จนมีครอบครัว บุรุษจึงย้าย ออกมาอยู่บ้านสวนซึ่งเป็นมรดกตกทอดของตระกูลเธอตามลำพังโดยไม่ กลับไปหาสามีอีกจนตายจากกัน มีเพียงความเศร้าเท่านั้นที่ยังคงอยู่ คู่บุรุษอย่างไม่ลบเลือน

ด้วยเหตุนี้พ่อกับตาจึงเป็นสาเหตุสำคัญซึ่งทำให้อัญญาเรศเกลียดชังผู้ชายทุกคนในโลก หญิงสาวตั้งปณิธานว่าจะยืนหยัดด้วยตนเองโดยไม่พึ่งพาผู้ชายรวมทั้งกองมรดกที่คนทั้งสองทิ้งไว้ให้ โดยเฉพาะเงินของ บิดาซึ่งเป็นนักธุรกิจใหญ่

ทันทีที่เรียนจบปริญญาตรีสาขาการละคร อัญญาเรศก็เริ่มก่อตั้ง บริษัทของตนเองขึ้นด้วยเงินซึ่งมารดาทิ้งไว้ให้ก่อนตาย และหาเลี้ยงยาย

ด้วยเงินจากน้ำพักน้ำแรงของเธอ สิ่งเดียวที่หญิงสาวรบกวนจากกองมรดกคือออฟฟิศในตึกทรูของบิดาซึ่งเธอเช่าด้วยราย่อมเยากว่าที่ควรจะเป็นเท่านั้น

บุรณิคงอ่านใจหลานสาวซึ่งตนเลี้ยงมากับมือออก เธอจึงเอ็ดว่า “ยายบอกก็ครั้งแล้วอย่าคิดแบบนั้น ถึงยังไงพวกเขาก็เป็นพ่อกับตาเรานะ เมื่อไหร่อันย่าถึงจะให้อภัยพวกเขาเสียทีล่ะลูก ทั้งสองคนตายไปนานแล้ว”

“อันย่าพยายามจะให้อภัยค่ะ แต่ภาพที่แม่ร้องไห้จนตายไปพร้อมน้ำตามันยังติดอยู่ในความทรงจำ ยายจำเองก็เหมือนกัน อันย่าทราบนะคะว่าถึงยายจำจะไม่เคยร้องไห้ให้อันย่าเห็น แต่ยายจำก็ไม่ได้มีความสุขนัก”

อัญญาเรศกล่าวเสียงเศร้า หน้าสลดลงเมื่อเห็นบุรณิคงยิ้มหม่นหมองหญิงสาวทนไม่ได้กับความตรอมตรมที่คืบคลานมาโดยตลอดแม้อีกฝ่ายจะพยายามปิดบังก็ตาม เธอกระซิบอ้อมกอดแน่นขึ้น เอนซบไหล่ผู้เป็นยายอย่างเอาใจ

“ยายจำ อันย่าขอโทษที่พูดแบบนี้ อันย่าจะไม่พูดอีกแล้วละจ๊ะ”

“ไม่เป็นไรหรอกลูก ยายเข้าใจว่าภาพที่ติดอยู่ในความทรงจำแต่วัยเด็กของหนูมันฝังลึกเกินกว่าจะลบออก ยายอยากขออภัยอย่างเดี่ยวว่าอย่าให้ออกติที่หนูมีต่อพ่อกับตามาทำให้หนูรังเกียจผู้ชายทุกคนในโลก และยึดถือว่าพวกเขาเป็นเหมือนคนทั้งสอง เพราะผู้ชายดีๆ ที่มีความรักมันคงยังมีอยู่อีกหลายคนนะลูก”

“อันย่าว่าผู้ชายก็เหมือนกันหมดแหละ เจ้าชู้ เห็นแก่ตัว มองผู้หญิงเป็นแค่เครื่องบำบัดทางเพศ อันย่าไม่เชื่อหรอกว่าจะมีผู้ชายที่มีความรักมันคงอยู่ในโลก”

เสียงคนพูดกระแทกกระทั้นดูถูกจนบุรณีส่ายหน้า

“มีลิอันย่า ผู้ชายที่มีความรักมั่นคงมีอยู่คนหนึ่ง” ดวงตาของผู้เป็นยายทอแสงอ่อนลง ริ้วฝีปากยิ้มเยื่อนสดใส จนใบหน้าของหญิงชราหวานละมุนอย่างเห็นได้ชัด

“ฮันแน! ยายจำมีความลับกับอันย่าเหรอจ๊ะ บอกมาเสียทีๆ นะ”
อัญญาเรศหรีตามองอย่างคาดคั้น

“เดี๋ยวอันย่าก็จะได้เจอเขา ยายเชิญเขามาทานข้าวเย็นกับเราที่นี่แหละ” บุรณีสัมมุขมิปากบอกด้วยอาการเคอะเขินจนเห็นได้ชัด

อัญญาเรศตาโตอย่างคาดไม่ถึง เสียงรถยนต์ซึ่งแล่นเข้ามาในบ้านราวกับนัดไว้ทำให้หญิงสาวไม่ทันเอ่ยอันใด บุรณีสั่งผ้ากันเปื้อนออกชะโงกส่องกระจกบนฝาผนังอย่างรวดเร็ว แล้วจุดมือหลานสาวออกไปนอกครัวด้วยท่าทางกระตือรือร้น

“สงสัยเขาจะมาแล้ว ยายเชิญคุณภากรมาพร้อมกับหลานชายของเขา”

อัญญาเรศหน้ามุ่ยกับความสดใสของผู้เป็นยายซึ่งเธอไม่เคยเห็นมาก่อน ผู้ชายกับความรักมั่นคงไปกันไม่ได้อยู่แล้ว ไม่ว่าผู้ชายแสนดีที่ยายว่ากับหลานชายของเขาจะเป็นใคร เธอจะตั้งป้อมกีดกันพวกเขาไม่ให้หลอกยายจ๋าของเธอได้เป็นอันขาด!

เจ้าของร่างระหงกระหึ่มยิ้มเยื้องกับความคิดของตน หญิงสาวยกมือไหว้ชายชราว่างสูงใหญ่ซึ่งก้าวเข้ามาในบ้านเป็นคนแรก ตอรับคำทักทายทั้งหลายของเขาด้วยท่าทางเรียบร้อยไม่ให้ยายเห็นพิรุณ ก่อนเงยหน้ามองผู้ชายตัวโตซึ่งตามเข้ามา

อัญญาเรศอ้าปากค้าง นัยน์ตาเบิกกว้างจนแทบถลนออกนอกเบ้ามือซึ่งยกเตรียมไหว้เขาชะงักงัน

“เราพบกันอีกแล้วนะครับ” เจ้าของโบหน้าคมเหยียดยิ้มร่ากับชายหนุ่มกำลังสาสมใจ

อัฏฐุณาเรศจ้องตอบโดยไม่กะพริบตา หญิงสาวสาบานได้ว่าเธอเห็นสัญญาณอันตรายในดวงตาวาววับคู่นั้น

อันตรายที่ทำให้อัฏฐุณาเรศเหินวาบไปถึงกระดูกสันหลังเลยทีเดียว!

ศรีออยยาบ